

CASSANDRA

ROSER VIDAL

Quorum
LLIBRES

MARÇO
2008

(COL·LECCIÓ NARRATIVA) - 24

CASSANDRA

Roser Vidal

Primera edició: gener del 2021

© Roser Vidal Font

© de l'edició:

Quorum Llibres

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

quorum@quorumllibres.cat

www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-44-0

DL T 11-2021

ÍNDEX

1. La placeta	9
2. La dona morta.....	13
3. El primer escorcoll.....	17
4. <i>Un intent de suïcidi</i>	21
5. Qui era la Júlia?.....	23
6. <i>Fantasmes en la boira</i>	27
7. La cosina	29
8. El germà.....	33
9. L'enterrament	37
10. <i>L'avi</i>	41
11. Revisió de les carpetes i entrevista a les amigues	43
12. El Pere Castanyer.....	47
13. <i>Cadaqués</i>	51
14. La Tecla.....	57
15. <i>Casament de les filles</i>	61
16. Fotos	65
17. Aportacions de la Gemma Caldentey.....	69
18. La recerca del fill	73
19. <i>L'embaràs</i>	77
20. Cabòries de l'inspector Font	81
21. Vinyals de l'Ebre	83
22. <i>L'atemptat de Vic</i>	87

23. Raül	91
24. Resseguint els comptes bancaris.....	95
25. <i>L'intent d'avortament</i>	97
26. Un any al carrer Nou de la Rambla.....	99
27. <i>La fugida</i>	105
28. El Raül no té coartada	109
29. Segona trobada amb el Castanyer	113
30. La terrassa del Moto	117
31. <i>Les pàgines fosques d'internet</i>	121
32. Justine	125
33. <i>Passejant per la xarxa</i>	129
34. A la recerca de l'ordinador perdut.....	131
35. <i>Apareix Cassandra</i>	135
36. Els cops amagats del Raül.....	139
37. <i>La cruel primavera</i>	143
38. Tercer grau	145
39. Un llamp.....	149
40. <i>Cassandra</i>	151
41. Els correus de la Júlia.....	153
42. <i>La Júlia comença a acomiadar-se</i>	155
43. Segona visita a la presó	157
44. <i>Un despertar inquietant</i>	161
45. Xantatge.....	163
46. <i>Aprenentatge i professionalitat</i>	167
47. <i>Flors</i>	169
48. L'IP de Cassandra	171
49. <i>Tempesta seca</i>	175

*... à l'instant un éclat de foudre la renverse au milieu du salon
et la laisse sans vie sur le plancher.*

... en aquell instant, un llamp la fa caure enmig de la sala
i la deixa estesa, sense vida, a terra.

Justine ou les malheurs de la vertu
DONATIEN ALPHONSE FRANÇOIS DE SADE

1

Tarragona, juliol del 2017

De sobte, es va fer un silenci absolut a la plaça. Els nens que jugaven als gronxadors van deixar de fer xivarri i fins i tot la insuportable cridòria dels estornells quedà en suspens per uns instants. De seguida, però, els ocellots repringueren el seu baladreig i els crits anguniosos de les mares substituïren la gatzara que havia mogut la canalla fins que aquell soroll sec i les cares d'espant dels adults els havien fet emmudir.

Sí, els ocells van ser els primers a trencar el silenci, però immediatament s'hi van afegir els xiscles dels adults i, una mica més tard, els plors dels nens, que no entenien què havia passat però copsaven l'esglai que reflectien les cares de pares, mares, avis i àvies.

—Ha saltat!

—No, no. Ha caigut... de dalt, del terrat.

—Quin ensurt! Gairebé cau a sobre del meu nen.

—Que algú truqui a una ambulància!

—Que algú truqui a la policia!

De seguida, van arribar corrents una metgessa i una infermera del centre de salut ubicat tot just una cantonada per sota de la mateixa plaça. Eren dues noies molt joves, que havien sortit disparades de la consulta, encara amb la bata blanca, quan un home les va avisar del que havia passat. Una d'elles fins i tot portava a la mà un maletí amb un desfibril·lador, estri absolutament inútil donades les circumstàncies.

—Deixeu-les passar! No destorbeu!

Totes dues es van agenollar al costat de la dona que jeia a terra. Hi havia poca sang, però de seguida es van adonar que tenia el coll trencat, que no respirava ni es podria bellugar mai més, que era ben morta. La infermera

va obrir la cremallera del maletí, sense tenir prou clar si calia, interrogant amb la mirada la metgessa, que, al cap d'uns segons, va negar amb el cap. Era evident que no hi podien fer res, però, amb tot, havia dubtat per no desencisar el públic que les contemplava, un públic que, amb tota seguretat, esperava algun gest.

—Els del 061 volen saber si l'ambulància ha de ser medicalitzada... —va preguntar una dona espavilada, que havia fet la trucada i tenia el mòbil a la mà.

—No cal —va respondre la metgessa. I aleshores va fer oficial allò que tothom ja sabia—. És morta.

—Déu meu senyor! —va exclamar una àvia mentre observava astorada com el seu net, de cinc anys, es mirava fixament el cadàver, amb més curiositat que basarda—. Marxem, reiet, que això no és un espectacle per a nens.

Alguns adults van agafar les criatures i van anar desfilant, fent palès que el seu sentit de la responsabilitat s'havia imposat a la tafaneria. Segur que l'endemà llegirien la notícia als diaris. Havia saltat? Havia caigut? Semblava una dona jove, malgrat que no ho haurien pogut dir del cert. Fins i tot podria ser que algú l'hagués empès. Darrerament se'n parlava molt, de la violència masclista, i potser un marit despitat...

La metgessa va intercanviar unes paraules amb la infermera i va decidir tornar a la seva consulta, on ja s'acumulaven els pacients a la sala d'espera. La infermera, però, es va quedar al costat del cos, per esperar l'ambulància que ja havien cridat o algú que es fes càrrec del cadàver. No va trigar a aparèixer un cotxe de la Guàrdia Urbana, amb dos agents que van decidir, alleujats, que si hi havia sang era un tema dels mossos.

Havia transcorregut poc més d'una hora quan va aparèixer un inspector dels Mossos d'Esquadra, vestit de paisà. Amb un posat molt professional, va ordenar delimitar la zona i mantenir una mica allunyats els xafarots que una altra vegada s'havien acumulat a la plaça. Ja havien avisat també el jutge, per tal de poder fer l'aixecament del cadàver com més aviat millor. L'inspector, un tal Manel Font, va preguntar si hi havia algun testimoni directe que hagués presenciat la tragèdia. I tant que n'hi havia! Tots desitjaven fer la seva aportació i es va organitzar un cert guirigall.

—Ha caigut!

—Ha saltat!

—Segur que l'han empès!

L'inspector va intentar posar ordre i va demanar als testimonis que deixessin el seu nom i número de telèfon a un agent, que ja es posaria en contacte amb ells, si calia. Pregava a tothom que tornés cap a casa seva, per facilitar la feina als professionals.

Quan va haver marxat gairebé tothom, l'inspector va mirar cap al terrat des d'on havia caigut la dona. L'edifici tenia set pisos d'alçària i formava part d'un conjunt de blocs, gairebé idèntics, que encerclaven per tres dels cantons una petita plaça quadrada, amb un parell d'arbres, quatre o cinc bancs i un sorral, amb gronxadors i alguns jocs de fusta per a la canalla. Pel quart lateral, la placeta s'obria al carrer, un carrer relativament tranquil, en un barri cèntric de Tarragona. Era una zona sense excessives pretensions que s'havia desenvolupat feia uns quants anys entre el Serrallo, la plaça de braus i l'antic edifici de la Tabacalera, amb una elevada proporció d'immigrants més o menys benestants, sobretot de xinesos, per aquest costum que tenen d'aplegar botigues i habitatges i crear els seus *chinatowns* a qualsevol racó del món. Era un barri pacífic, de gent senzilla, on rarament es reclamava el servei dels Mossos.

El primer que hauria de fer seria pujar al terrat, per veure si trobava algun indici del que havia pogut passar. Abans, però, va fer una ullada als parterres propers al lloc on havia caigut el cos i de seguida va veure el que li va semblar un clauer. S'hi va acostar. Podien ser les claus de la morta. Era fàcil que les portés a la butxaca o a la mà i li haguessin caigut. Les va agafar, amb un mocador per no esborrar possibles empremtes. Eren tres claus senzilles, en un clauer de propaganda electoral amb les sigles del PPOC, el partit que regia l'Ajuntament de la ciutat. N'havien repartit a cabassos en la darrera campanya per a les municipals. Hauria de comprovar si les claus pertanyien a la dona.

A primer cop d'ull no va trobar cap més objecte que li cridés l'atenció. Ja havia deixat de buscar quan un noi jove, amb els cabells molt llargs i un xic greixosos, recollits en una mena de trossa, el va cridar des de l'altre cantó de la cinta que acotava l'escena del crim.

—Miri allà, al costat del gronxador.

L'inspector Font va dirigir els ulls cap al lloc on li indicava el jove *hipster* i va identificar el que tenia tot l'aspecte d'un telèfon mòbil. Quan s'hi va acostar, va comprovar que tenia la pantalla esquerdada i la carcassa s'havia obert. Amb tot, si era de la víctima i se'n podia recuperar alguna informació, era una troballa del màxim interès.

Va aixecar el dit polze per fer palès el seu agraïment al col·laborador espontani. Aquest, però, li va fer un senyal perquè s'hi acostés.

—Inspector, encara li haig de dir una cosa més. Aquesta dona no s'ha tirat, ni ha caigut. L'han empès.

—Com pot estar-ne tan segur?

—Jo he vist com queia. Li puc ben assegurar que ha caigut d'esquena, i això demostra que algú l'ha tirada... Ho vaig veure en una pel·lícula.

2

Nom: Júlia Garcia Bargalló

Edat: 39 anys

Raça: blanca

Alçada: 157 cm

Pes: 58 kg

Aquesta era la filiació de la dona morta, tal com constava al paper que algú havia desat sobre la taula del despatx. Encara estava pendent el resultat de l'autòpsia. Ja havia quedat amb la forense, la Gemma Caldentey, vella coneguda de l'inspector, que li faria un truc tan aviat com sabés alguna cosa més, però la causa de la mort era evident i no tenia gaires esperances que l'anàlisi del cos aportés dades per esbrinar si la caiguda havia estat accidental o la dona s'havia volgut suïcidar. A primer cop d'ull, no hauria de ser un cas amb gaires complicacions. Havia enviat el telèfon mòbil al laboratori, per veure si en podien treure alguna informació, però ja li van dir que estava molt fet malbé i era millor que no hi confiés gaire.

Va mirar per la finestra el mar encalmat, que convidava a una capbuscada, més que temptadora un calorós matí d'estiu a Tarragona, però ho hauria de deixar córrer i, el que encara era pitjor, fins i tot hauria d'abandonar el recer que li proporcionava l'aire condicionat de la comissaria perquè havia decidit tornar a fer una ullada al pis de la dona. No havia aconseguit entrar-hi la tarda anterior. Ho havia intentat sense èxit, després d'inspeccionar el terrat, però la clau que suposadament obria el pis no encaixava al pany. En assabentar-se pels veïns que la malaguanyada dona vivia sola, havia fet precintat la porta del pis per poder-hi tornar l'endemà amb més calma i claror de dia.

El terrat pertanyia a la comunitat i, tal com li van dir, cada veí en tenia una clau, que gairebé ningú utilitzava. Hi havia uns filferros preparats per

estendre la roba, però no era habitual que la gent pugés amb la bugada. La majoria tenien assecadora o utilitzaven estenedors plegables, que paraven al seu pis o als balconets que donaven a la plaça, per comoditat. Ocasionalment, alguna veïna atrevida havia gosat estendre-hi els llençols o les tovalloles, per allò d'eixugar-los desplegats, al sol i a l'aire, com s'havia fet tota la vida, però els traïdors cops de vent de les terres tarragonines se'ls enduien i ara i adés desapareixia una coixinera o unes estovalles. I, per prendre el sol, ja tenien la platja. Quan havia pujat el Manel, la tarda anterior, va comprovar que encara hi havia un tram d'escalas des del replà on parava l'ascensor fins a la porta, que, tal com esperava, era oberta. Va comprovar, però, que una de les claus del clauer que havia trobat al jardinet encaixava perfectament al pany de la porta del terrat.

A un primer cop d'ull no va veure res que li cridés l'atenció. De fet, era un espai totalment buit, amb una antena de televisió, els filferros per a la roba i para de comptar. El terra era de rajola catalana, en prou bon estat, malgrat que per algun forat es veia un bocí de tela asfàltica. L'ampit era un muret perillosament baix i el Manel va haver de superar una certa sensació de vertigen per treure el cap i mirar cap a la plaça, pel lloc per on suposadament la dona havia caigut o s'havia llançat al buit. Era evident que era fàcil caure-hi, però, per què dimonis s'hauria hagut d'atansar al muret? No hi havia cap senyal que permetés identificar des de quin punt exacte s'havia precipitat. Faria venir els especialistes per veure si trobaven alguna cosa més. I, en qualsevol cas, hauria de denunciar la manca de seguretat d'aquell terrat, que no comptava amb les mesures mínimes de protecció. Tard o d'hora s'hi podia produir una desgràcia, o més aviat ja s'havia produït.

No va haver de trucar a cap porta perquè els veïns li indiquessin a quin pis vivia la morta. L'escala era un formiguer de gent pujant i baixant, parlant en veu baixa per respecte al que havia passat i tots disposats a informar l'inspector d'allò que sabien de la seva veïna.

—És la Júlia, la del tercer primera.

—Una bona noia, molt discreta. Vivia sola.

—No, no sé ben bé a què es dedicava.

—Una dona molt amable, malgrat que no es feia gaire amb el veïnat.

Va ser aleshores, quan va intentar obrir la porta del tercer primera amb alguna de les claus del clauer, que es va adonar que cap no hi anava bé. Allò era força estrany, però, tot plegat, havia assumit gratuïtament que el clauer

pertanyia a la morta. Amb tot, abans de marxar va baixar per comprovar que una de les claus sí que obria la porta del carrer. Potser ho havia entès malament i s'havia equivocat de pis. Va tornar a pujar. L'escala estava més tranquil·la i semblava que tothom havia tornat als seus afers quotidians, malgrat que segurament el suïcidi d'una veïna seria aquell vespre el centre de les converses a tots els menjadors de l'edifici. Va trucar al tercer segona.

—Li convé alguna cosa? —va preguntar una dona d'uns quaranta anys, que s'eixugava les mans amb un drap—. Era a la cuina, preparant el sopar...

—Perdoni, però potser ho he entès malament. M'havia semblat sentir que la... Júlia es deia?... vivia al tercer primera.

—Sí, sí. Viu... Vivia just en aquesta porta del costat.

—No deu tenir vostè, per casualitat, una clau del seu pis?... De vegades, els veïns...

—Doncs ho sento, però no. No ens fèiem gaire. Ep! No vull dir que tinguéssim cap problema, però era una dona..., com dir-ho..., molt reservada. No diria múrria, però sí gelosa de la seva intimitat.

—Una dona solitària...

—Sí, sí. Mai no venien a visitar-la ni parents ni amics. Bé, darrerament hi havia un xicot que havia pujat un parell de vegades al pis..., suposo que un amic. Això sí, no organitzaven cap xivarri i em sembla que no es quedava a dormir.

—Sí que la tenien controlada! Feia molt de temps que vivia aquí?

La veïna va mig dibuixar un somriure culpable, assumint que l'havien enxampat en el vergonyant paper de tafanera.

—No ho sé exactament, però diria que poc més d'un any.

—Sap si estava deprimida?... No ho sé, si seguia algun tractament psiquiàtric...

—Sí que semblava una dona poc animada, però un no s'espera mai que algú que coneix es pugui suïcidar, oi? Ha estat molt fort. Perquè suposo que es tracta d'un suïcidi, no?

—De moment, és la principal hipòtesi, però no descartem res. També pot haver estat un accident. Les condicions de seguretat del terrat són deplorables.

—Sí. Nosaltres no hi pugem mai. De fet, tinc assecadora i ni pensar-hi de deixar pujar el nen a jugar. És un autèntic perill. Ja n'hem parlat a les reunions de l'escala, però...

—Doncs... moltes gràcies per la seva informació —va tallar el Manel.

—Si li convé res més...

—De moment, no. Gràcies i bona nit.

Per aquell dia ja n'hi havia prou. Va fer precintar el pis per si de cas i va decidir tornar-hi l'endemà i obrir el pany, amb o sense clau. Segurament es tractava d'un suïcidi, malgrat el que li havia dit aquell setciències del jardinet.

3

A mig matí finalment va aconseguir entrar al pis de la Júlia. No va caldre rebentar el pany. Els mossos comptaven amb manyans prou hàbils. Li van dir que la porta només estava tancada de cop.

Era un pis modest, moblat a Ikea, però esquitxat de petits detalls personals que feien palès que la llogatera no el considerava un cau provisional, que havia pretès convertir-lo en una veritable llar. Fins i tot hi havia unes torretes amb geranis blancs i vermells al balcó. El primer que li va cridar l'atenció va ser trobar en una tauleta, al rebedor, al costat d'un gerro amb margarides fresques, un joc de claus amb un clauer record de Cadaqués. Dues de les claus eren idèntiques a les del clauer que havia trobat al jardinet, la del portal i la del terrat, la tercera havia de ser, aquesta sí, la de la porta del pis. Al costat del clauer hi havia una bossa de mà amb una cartera amb documentació, targetes de client de diferents centres comercials i uns trenta euros entre bitllets i monedes, unes ulleres de sol i un paquet de mocadors de paper.

Sobre el taulell de la cuina, directament sobre el marbre, hi havia uns trossos de pollastre encara crus, com si els haguessin deixat descongelar abans de cuinar-los. No semblava gaire lògic preveure el sopar i després suïcidar-se, però no es podia descartar que, en algun moment, hagués passat alguna cosa imprevista o li hagués creuat pel cap alguna cabòria prou forta com per precipitar una decisió fatal. Tot estava prou endreçat. Hi havia roba interior neta en un estenedor de plàstic, d'aquests que venen als basars xinesos, al lavabo. Tot plegat, res que cridés l'atenció, res que pogués fer pensar en una baralla, un robatori o qualsevol incident violent.

Al costat del telèfon fix de la sala hi havia una agenda anacrònica, d'aquelles que s'obrien per la lletra desitjada, ficant-hi el dit i fent girar una rodeta, com es marcava als aparells antics. El Manel n'havia vist una a casa de la seva àvia. D'on devia haver tret aquella relíquia? La va prendre, malgrat tenir la

sospita que no devia estar gaire actualitzada. Segurament els nous contactes constaven a l'agenda del mòbil, però no era clar que es pogués recuperar gaire informació de la maurada en què havia quedat convertit l'aparell. Als calaixos de l'escriptori hi havia diverses carpetes amb papers i va decidir prendre-les cap a la comissaria. Ja les revisaria quan tingués més temps i tranquil·litat..., en aquell pis hi feia massa calor! La taula, però, estava prou desembarassada, tret d'un pot amb bolígrafs i una petita impressora. El normal hauria estat trobar un ordinador de sobretaula o, si més no, un portàtil. Va comprovar que al costat del telèfon fix hi havia un *router* emissor de wifi. Per algun lloc havia d'haver-hi un ordinador. Va regirar tota la casa i no va trobar cap ordinador ni tauleta. Fora massa casualitat que l'hagués portat a reparar just abans de suïcidar-se!

Perquè, efectivament, tot apuntava a un suïcidi, malgrat que no era tan clar. És normal treure el pollastre del congelador abans de suïcidar-se? L'alternativa era que es tractés d'una caiguda accidental. Admetent aquesta hipòtesi, per què dimonis havia pujat al terrat? I després hi havia el tema de les claus. Anem a suposar que s'havia deixat les claus dintre del pis, com havia obert la porta del terrat? Hi havia moltes coses que no quedaven gaire clares. I, sobretot, on era l'ordinador?, perquè estava segur que aquella dona havia de tenir un ordinador.

No semblava que pogués tancar el cas tan fàcilment com havia cregut de bon començament. D'entrada, hauria de revisar l'agenda per intentar trobar algun familiar. En algun lloc havia de tenir una família, ni que fos llunyana o, si més no, amics. Se li girava feina... També hauria de revisar papers, cosa que sempre li feia una mandra infinita.

Només per si de cas, abans de marxar, va tornar a trucar al tercer segona. Ja estava a punt de desistir, pensant que no hi havia ningú, quan li va obrir la porta un adolescent, amb un comandament de videojocs a la mà i cara de contrariat.

—Què vol?

—Bon dia! —va recalcar el Manel Font per deixar palesa al marrec la seva manca d'educació—. Que hi és ta mare?

—No, està treballant.

—Bé, no importa. Si de cas, ja passaré una altra estona.

—És vostè de la *poli*?

—Podríem dir que sí.

—Ha vingut per allò de la Júlia?

—Sí. La coneixies gaire?

—Era una bona tia. Em passava pel·lícules que es baixava d'internet. A mi els pares em tenen prohibit piratejar pelis.

—Així, tenia ordinador...

—És clar! Com tothom!

El xaval havia dirigit una mirada a l'inspector com si es tractés d'un marcià, com si trobés inconcebible que a algú se li acudís que, en ple segle XXI, una persona no tingués un ordinador a casa.

—Bé, no et destorbo més. Continua amb el teu joc —va fer el Manel, assenyalant amb el cap el comandament.

—Si està investigant sobre el que va passar ahir, potser li interessaria parlar amb aquell xicot.

—Quin xicot?

—L'amic de la Júlia. Ahir em va semblar veure'l per l'escala. A mi em queia bé perquè la Júlia no estava tan trista darrerament.

—Venia sovint per aquí? Saps com es diu? On viu? M'agradaria parlar amb ell.

—Només sé que es deia Raül o un nom d'aquests. L'he vist només un parell de vegades, però tinc bona memòria..., em quedo amb les cares.

—Té —va dir l'inspector Font, tot allargant-li una targeta de visita—. Si ta mare o tu, o qualsevol veí, recordeu alguna cosa que pugui ser d'interès, no dubteu a trucar-me. I gràcies per la informació, em sembla que serà molt útil.

Tot seguit, el Manel va encaixar la mà del noiet, que va fer un somriure de complicitat, satisfet de ser considerat una peça important per a la resolució del cas. No estava malament del tot aquest *poli*, malgrat que no tenia l'aspecte ni el posat dels inspectors que surten a les pel·lícules. Li mancaven musculatura i fatxenderia.

La troca s'anava embolicant. Si era veritat el que havia dit el xicot, no podia ser casualitat que el tal Raül rondés per l'escala tot just la tarda que la seva amiga havia decidit suïcidar-se i després es fes fonedís.

4

Tarragona, juliol del 2016

La Júlia va pujar al terrat decidida a saltar.

Es va posar el clauer a la butxaca i va tancar la porta de cop, convençuda que mai més no tornaria a obrir aquella porta, ni aquella ni cap altra.

Va cridar l'ascensor per anar del tercer al sisè. No tenia esma ni per pujar les escales. Fins i tot salvar el curt tram que separava l'últim replà de la porta del terrat se li va fer feixuc. Va obrir la porta del terrat amb la clau i la va deixar oberta. Ningú no pujaria a aquella hora.

Començava a clarejar i ja feia calor. Havia estat una nit terrible. La xafogor i la humitat haurien fet difícil conciliar el son a tothom, però la Júlia feia temps que no necessitava excuses per patir d'insomni. Havia dormit unes tres hores per efecte del Valium, amb un son convuls i poc regenerador, i després havia romàs immòbil al llit, amb els ulls clucs, esperant sense esperança un ensopiment que l'allunyés una estona més de la realitat buida en què consistia la seva vida. Finalment es va aixecar i es va vestir d'esma, amb la mateixa roba que havia desat la nit abans sobre la cadira, decidida a fer alguna cosa amb la seva vida: posar-li un punt final.

Es va apropar al petit muret que feia de barana, pel cantó que donava a la placeta. No li arribava ni a l'alçada del genoll. Era important no mirar cap avall o no gosaria fer-ho. Va mirar. Va sentir una mena de mareig estrany, no ben bé vertigen, sinó més aviat unes basques que li pujaven de l'estómac. Va saber que no seria capaç de fer-ho, ni ara ni mai. Es va separar unes passes del precipici i va vomitar allà mateix, només una mica de bilis.

Maleint la seva covardia, va desfer el camí, va tornar a tancar la porta del terrat amb clau i va baixar per les escales fins al seu replà. Va obrir aquella porta del pis que no pensava tornar a obrir mai més i es va deixar caure sobre el llit, amb els ulls plens de llàgrimes d'impotència. No era capaç ni de suïcidar-se.

5

Un cop al seu despatx, a recer de la xafogor del carrer, el Manel Font va deixar les carpetes que havia pres sobre una cadira i va posar l'antiquada agenda sobre la taula. Se la va mirar i li va venir al cap la imatge del rebedor del pis de la seva àvia, amb un aparell de telèfon negre, de baquelita, que ja aleshores resultava obsolet i, al costat, aquella llibreta màgica, que s'obria per la pàgina desitjada en ficar el dit al forat adequat. El primer que va fer va ser enfilars la "R" i fer girar la roda. No hi constava cap Raül, així que o el veí s'havia equivocat de nom, o aquella agenda ja havia quedat fora de servei. És clar que també podia estar anotat pel cognom. Va observar que les primers anotacions estaven fetes a llapis i eren gairebé il·legibles. Les últimes estaven escrites amb bolígraf i amb una altra lletra, probablement la de la Júlia. Era evident que era una agenda aprofitada, que havia pertangut a alguna altra persona. Quin motiu podia haver tingut la Júlia per conservar aquesta mena d'objecte? Potser era un record d'una persona estimada, segurament una àvia, va fabular el Manel, recordant amb tendresa la mare de la seva mare. Si era així, era l'única pista que fins ara havia trobat que lligués la Júlia amb un passat.

Caldria anar trucant, un per un, a tots els contactes, per tal d'esbrinar alguna cosa de la misteriosa vida i mort d'aquella dona solitària. Era una feina que li feia molta mandra, així que la va encarregar a una ajudant. Per aprofitar el temps, va engegar l'ordinador i va provar de posar a Google el nom de la dona:

Júlia Garcia Bargalló.

Enter.

No hi havia gaire entrades per aquest nom, però va poder esbrinar que algú amb aquest nom havia anat en un dels darrers llocs a la llista del Partit Popular Obrer dels Ciutadans en una de les eleccions municipals, a l'Ajunta-

ment de Tarragona, concretament les de l'any 2011. Al breu currículum, hi constava com a professió administrativa, sense més detalls. També constava una ressenya, en un setmanari local, on s'esmentava que havia estat pubilla de les festes de Vinyals de l'Ebre feia més de vint anys. Les darreres fotos, les de l'any 2011, mostraven una jove de rostre agradable i somrient, una mica grassoneta, però ben proporcionada. Apareixia retratada amb diferents polítics, sobretot de Tarragona, però també amb algun pes pesant del partit. Hi havia també una altra ressenya, aquesta d'un diari de Tarragona, que incloïa el seu nom entre els investigats per una denúncia de corrupció, però ja no va poder trobar més referències al cas.

Hauria de confiar que, a través de les trucades als números que constaven a l'agenda, aparegués algú que pogués afegir informació. També calia esperar el resultat de l'autòpsia i no es podia descartar que els tècnics aconseguissin recuperar dades rellevants del malmès telèfon mòbil. Va sortir del despatx i va anar cap a la taula que ocupava la Montse, una mossa discreta i espavilada que s'havia adaptat prou bé als reptes que sovint plantejaven les menyspreades tasques d'oficina i que complementava com podia part de les mancances pràctiques de l'inspector Font, el seu cap immediat. Ella era l'encarregada de fer les trucades.

—Tenim alguna cosa?

—De moment, no gaire. Al matí gairebé ningú no és a casa. He localitzat algunes antigues amigues que s'han mostrat molt sorpreses amb la notícia i s'han interessat per saber quan és l'enterrament. M'he compromès a avisar-les tan aviat com ho sapiguem..., no sé si he fet bé.

—Sí, sí. Esperem poder trobar algun parent que se'n faci càrrec.

—M'ha resultat xocant que, segons m'han dit, cap d'elles havia mantingut gaire relació amb la Júlia els darrers anys. De fet, totes han coincidit a dir-me que havien tornat a contactar fa només uns quants mesos, després que hagués estat desapareguda durant un llarg període.

—Desapareguda? Què vols dir?

—Que, segons diuen, va fotre el camp sobtadament, sense deixar cap adreça i sense contestar al mòbil.

—I, en tornar, va donar alguna explicació de la seva absència a les amigues?

—Que havia estat viatjant pel món, que tenia necessitat de desconectar... i que no l'hi preguntessin.

—Haurem de parlar amb aquestes dones.

—Vols que les faci venir?

—De moment, no. Probablement més endavant...

—Tu no veus clar que sigui un suïcidi, oi? O una caiguda accidental...

—Era una dona una mica rara, aparentment feréstega, però hi ha algunes coses que no m'acaben de lligar i no puc donar el cas com a resolt. Les claus eren dins el pis, però va poder obrir la porta del terrat, que, segons m'han dit, habitualment és tancada amb clau. És clar que vam trobar, al costat del cadàver, un clauer amb les claus del portal i el terrat, però la tercera clau no era la de la porta del seu pis.

—Potser no eren seves. Podria ser que algun veí hagués perdut unes claus a la placeta. No fora pas tan estrany.

—Poder ser... pot ser, però el clauer era propaganda del PPOC, el partit amb el qual ella s'havia presentat a unes eleccions.

—Embolica que fa fort!

—A la nostra feina sempre cal malfiar-se de les casualitats. I després hi ha el tema de l'ordinador...

—Quin ordinador?

—Un que no hi és. Segur que ella tenia algun ordinador, però no n'he trobat cap a tota la casa.

—Potser l'havia portat a arreglar... o el tenia en un altre lloc.

—Potser, però és massa casualitat i ja t'he dit que a l'acadèmia em van ensenyar a no refiar-me gaire de les casualitats. També hi ha el detall del pollastre descongelant-se... i aquell boig que assegura que no es va suïcidar perquè va caure d'esquena.

—La van empènyer?

—No ho sé, però no ho puc descartar. Ah! I hi ha un xaval que diu haver vist aquella tarda a l'escala un amic de la Júlia.

—Saps el nom?

—No n'estava segur, però li semblava que es deia Raül. A l'agenda no consta per la R, això ja ho he mirat, però si trobes algun Raül, amb qualsevol cognom, avisa'm.

—D'acord! Continuo amb les telefonades?

—Sí, sí.

—T'avisaré tan aviat com trobi algú que s'identifiqui com a parent proper... o el tal Raül.

6

Les terres de l'Ebre estan marcades. Marcades des de sempre per "lo riu", que els dona el nom i aquella boira matinal que manté els fantasmes a les seves ribes fins molt després que hagi sortit el sol. I hom pensaria que els espectres romanen entre la calitja perquè s'hi troben bé i no volen marxar, per poder continuar vivint a través de les anades i vingudes dels riberencs, perquè es resisteixen a desaparèixer del tot després d'una mort injusta i prematura.

La Guerra Civil, provocada per la rebel·lió dels generals colpistes del 1936 i recolzada pels governs feixistes i nazis europeus, va passar per molts indrets, però a l'Ebre va fer parada i fonda. Allà el legítim govern republicà va fer un últim intent per mobilitzar l'ajut de les democràcies europees, però va ser debades. El preu va ser el sacrifici inútil d'un bon grapat d'adolescents i coratjosos brigadistes internacionals. Por, gana, set, polls, calor, fred, més por i finalment mort. Uns quants van travessar "lo riu" per defensar la República i molts menys el van travessar en sentit contrari, uns mesos després, amb nafres al cos i sobretot a l'ànima, per intentar buscar l'oblit o l'exili. Però les ribes de l'Ebre van quedar plenes de fantasmes, que passegen fins molt després de la sortida del sol, protegits per la boira baixa.

Uns quants anys després, aquesta terra ferida va rebre com una benedicció la instal·lació de centrals nuclears. Van ploure diners a cabassos i les boques dels discrepans van quedar silenciades a cops de talonari o d'acusacions d'obstruccionisme al desenvolupament de la comarca, de neòfobs que giraven l'esquena al futur. Els sous dels treballadors es van enfil·lar durant la construcció de les instal·lacions i els manobres disposaven de més bitllets que seny. Els traficants de drogues hi van fer el seu agost i molts joves van caure al parany. Uns quants van passar a engrossir la cohort d'espectres que vagaregen a la vora del riu, com a conseqüència d'una sobredosis o de la sida, i uns quants més van quedar enquistats a la vida com a paràsits, sense esma, alternant les visites a les presons i

als dispensaris psiquiàtrics. Això sí, els promotors de les centrals, en connivència amb els seus socis del govern de torn, van dotar els pobles de poliesportius i fins i tot els van construir un hospital ben a prop, per fer palesa la preocupació de les autoritats per la salut i el benestar de la població.

Però l'any 1978, quan va néixer la Júlia, l'hospital més proper a Vinyals de l'Ebre encara era el de Tortosa, tot just inaugurat feia dos anys, i allà va infantar, per cesària, la Carme Bargalló, filla d'un dels pagesos amb més terres del poble i esposa del guàrdia civil Félix Garcia, originari de Valladolid.